

Josef patrně pochopil babiččina slova jako výzvu, protože k ní přistoupil s lahví vína. Vzduch se dal krájet. „Dovolíte?“ obrátil se na starou dámu. Jen mávla rukou, což znamenalo odmítnutí.

„V Paříži byla určitě velmi dobrá vína, viď, Albo?“ snažila se matka zachránit situaci. Bylo lepší změnit téma dřív, než někdo úplně ztratí sebeovládání.

„Opravdu se tam ke každému jídlu vždy podávalo jiné víno,“ chopila se Alba nabízené šance.

„Tak to se od tebe něčemu přiučím,“ pokusil se i Ferdinand přispet k tomu, aby se trochu uvolnila nálada.

„Francouzi toho moc neumějí, ale tohle ano,“ poznamenala babička a sklopila příbor. „Jestlipak jsi zapracovala i na hře na klavír? Rád bych si od tebe něco poslechla.“

Ferdinand viděl, jak Charlotte stiskla rty. Věděl, že se nemůže dočkat, až předvede, co všechno umí. Nikdy nechápal rivalitu mezi sestrami. Byly tak odlišné, že by nikoho nenapadlo je srovnávat. Charlotte se s tím však jen obtížně vyrovnávala a pořád se snažila Albu překonat, což se jí dost často dařilo – protože věděla, kde jsou Albina bolavá a slabá místa. Ferdinand měl obě sestry velmi rád, i když s Albou měl více společného. Jako dítě se s ní často tajně vyplížil ven, aby se vykoupani ve vesnickém rybníku nebo se toulali po zakázaných místech. Časem se od sebe trochu vzdálili, protože on se mohl učit věci, kterým se ona nesměla věnovat. Jako by mohl něco udělat s tím, že se na dívčí internátní škole neučí fyzika ani vyšší matematika.

Oproti tomu Charlotte věděla, kde je její místo, a nebouřila se proti tomu, co se od ní očekávalo. Přesto to s ní bylo náročné, ovšem z jiných důvodů.

„A co Charlotte? Určitě jsi také zapracovala na svých dovednostech, že? Proč nenecháme začít tu mladší?“ namítl proto Ferdinand.

Charlotte mu poděkovala přeslazeným úsměvem. Albě se oči vidně ulevilo.

Naštěstí u dezertu přišla na přetřes neškodnější témata. Otec byl podivně mlčenlivý, skoro jako by byl duchem někde daleko. Ferdinand a on neměli dobrý vztah, vlastně se mezi nimi nikdy nevytvořil. Jako nejstarší syn se jen zřídka dokázal otcí zavděčit. Ferdinandovi přesto neuniklo, že starého pána něco trápí, a uvažoval, co to asi je. Snad by mohli využít sváteční dny k tomu, aby se trochu sblížili. Přece jen se předpokládalo, že jednoho dne podnik převezme, alespoň o tom nebylo pochyb. A Ferdinand to nevnímal jako břemeno, ale jako požehnání. Byl si však dobře vědom toho, že na tóny, které chtěl ze sebe vyloudit, není otec ani trochu naladěný. Všechno má svůj čas, řekl si Ferdinand a mlčky nabíral čokoládový pudink. Věděl však, že otcovu nepřetržitou kritiku už dlouho nevydrží snášet bez komentáře.